

Lépj tovább!

Nem indult túl szépen az életem. Anyámnak nem kellettem, ott hagyott az utcán. Ilus néni megtalált, befogadott az otthonába, gondozott, felnevelt.

Azt mondta, ismerte anyámat. Egész régre visszanyúlva, őseim nemzetközileg keresett tolvajok voltak. Ilus néném mesélte, hogy kiskorukban nagyon jó barátnője volt anyámnak.

– Kedves, ártatlan kislány volt – mondta visszaemlékezve. – Viszont egyszer, hirtelen elkezdett furcsán viselkedni. Nem volt olyan, amilyen máskor. Nem mosolygott, nem ragyogott a szeme. A földet bámulta, és úgy szomorkodott. Mondta, hogy többször próbálták rávenni szülei a fiatalkori bűnözésre, főként a lopásra. A szegénység nem lett volna akkora a családjában, ha visszafogták volna magukat. Apja folyton a kocsmában verte el minden fityingjét. Ivott, kártyázott, fogadásokat kötött. Anyja sem volt jobb. Ivott, éjjel-nappal füstölt, és mindenféle alkoholt tartalmazó terméket megvásárolt.

Ilus néni ekkor lehajtottá fejét. Nem szólt semmit, én sem. Pár percig csendben ültünk és emésztettük az előbbieket. Míg hirtelen meg nem szólalt:

– Édesanyád nagyon szerette az iskolát. Mindezek mellett az a düh is nyomta a szívét, hogy ott kell hagynia. Az volt az egyetlen hely, ahol önmaga lehetett. Sosem volt magányos. Én elfogadtam, ő is engem. Elválaszthatatlanok voltunk. De bizonyára szégyellte magát a családja miatt, és egyszer csak nem akart velem beszélni. Azon kaptam magam, hogy veszekszünk. Hogy nekem milyen jó, hogy nekem minden könnyebb, bezzeg neki... Akkor beszéltem vele utoljára. Azóta látni is csak az utcán láttam, de mindig tovább ment, még csak rám se nézett. Azt hittem, megbocsátunk majd egymásnak. De még nem jött el az idő. Talán soha nem is fog.

Ilus néni szavai a fejemben kavarogtak. Azt mondta, ki szeretett volna békülni, de nem lehetett, mert mindig elkerülte őt anyám. Mintha menekült volna. Mert tovább mehetett. De ha... ha nem volna hova mennie tovább... akkor... És ekkor kiszaladtam a szobából, mondván Ilus néninek, kimegyek levegőzni. Tudtam, hol húzta meg magát anyám. Szerencsére nem látott meg. Volt egy kis pénzem. Azokat elkezdtem a földre dobálni, mintha nyomot hagynék, hogy oda vezesse Ilus néni kotárkájához. Bevált.

Szerencsére két ajtaja volt. Rácsuktam anyámra az első. Ilus nénit oda vittem, és kértem tőle, nézze meg, mi van odabent. Rácsuktam a hátsó ajtót. Először azt hallottam, hogy verik az ajtókat. Szóltam nekik, hogy addig nem jöhetnek ki, amíg ki nem békültek. Nyomdafestéket nem tűrt meg, amit ezután anyám mondott.

Órák teltek el, míg végül Ilus néném bocsánatot kért. Elmondta, hogy nem akart rosszat, csak segíteni szeretett volna. Anyám is bocsánatot kért, mondván, hogy csak félt. Nem akart veszekedni. Főleg nem ilyen hosszan tartó haraggal utána. Beszéltek még, majd nevettek, sírtak, míg kiengedtem őket. Ekkor anyám hozzám lépett:

– Drága gyermekem! Bocsáss meg nekem – zokogta, – nem akartalak ott hagyni, de muszáj volt. Nem volt pénz még egy száját etetni. Egész időig vártam, hogy majd egyszer viszontlátlak, de ezidáig nem volt bátorságom eléd állni.

Olyan történt, amire nem számítottam. Magához ölelt. Jó szorosan. Csak álltam ott, végül én is átöleltem. Jólesett megbocsátani. Anyámat végre megismerni. Mindezek után, boldogan éltünk hárman. Nem volt gondunk. Teljes családnak nem látszottunk, de mi annak tartottuk magunkat.